

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 20 października 2022 r.

Pozycja 60

POSTANOWIENIE z dnia 12 października 2022 r. Sygn. akt SK 31/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący
Mariusz Muszyński
Bogdan Święczkowski – sprawozdawca,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 października 2022 r., skargi konstytucyjnej F.T. o zbadanie zgodności:

- 1) § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714) w zakresie, w jakim różnicuje sytuację majątkową (wynagrodzenie) pełnomocnika w razie jego wyznaczenia przez sąd z urzędu oraz w razie występowania jako podmiot reprezentujący stronę z wyboru, z art. 64 ust. 2 w związku z art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji,
- 2) § 4 ust. 2 rozporządzenia powołanego w punkcie 1 w zakresie, w jakim przy ustalaniu opłaty w wysokości wyższej, niż określona w § 4 ust. 1 rozporządzenia powołanego w punkcie 1, nie uwzględnia zmiany siły nabywczej pieniądza jako elementu określającego adekwatność nakładu pracy adwokata, a także w zakresie, w jakim przy ustalaniu opłaty w wysokości wyższej, niż określona w § 4 ust. 1 rozporządzenia powołanego w punkcie 1, określa kwotę podwyższenia na 150% dla pełnomocnika w razie jego wyznaczenia przez sąd z urzędu, podczas gdy pełnomocnik reprezentujący stronę z wyboru może otrzymać podwyższenie wynagrodzenia podstawowego w wysokości 600% przy zastosowaniu tych samych kryteriów, z art. 64 ust. 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej z 3 sierpnia 2021 r. (data nadania), F.T. (dalej: skarżący) wykonujący zawód adwokata, działając w imieniu własnym na podstawie art. 79 ust. 1 w związku z art. 188 pkt 5 Konstytucji – wniósł o stwierdzenie, że: 1) § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714; dalej: rozporządzenie) w zakresie, w jakim różnicuje sytuację majątkową (wynagrodzenie) pełnomocnika w razie jego wyznaczenia przez sąd z urzędu oraz w razie występowania jako podmiot reprezentujący stronę z wyboru, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji; 2) § 4 ust. 2 rozporządzenia w zakresie, w jakim przy ustalaniu opłaty w wysokości wyższej, niż określona w § 4 ust. 1 rozporządzenia, nie uwzględnia zmiany siły nabywczej pieniądza jako elementu określającego adekwatność nakładu pracy adwokata, a także w zakresie, w jakim przy ustalaniu opłaty w wysokości wyższej, niż określona w § 4 ust. 1 rozporządzenia, określa kwotę podwyższenia na 150% dla pełnomocnika w razie jego wyznaczenia przez sąd z urzędu, podczas gdy pełnomocnik reprezentujący stronę z wyboru może otrzymać podwyższenie wynagrodzenia podstawowego w wysokości 600% przy zastosowaniu tych samych kryteriów, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 12 kwietnia 2022 r. (sygn. Ts 214/21), Trybunał Konstytucyjny nadał skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

3. W piśmie procesowym z 12 maja 2022 r. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował, że nie zgłasza udziału w sprawie.

4. W piśmie procesowym (23 maja 2022 r. – data wpłynięcia do Kancelarii Trybunału Konstytucyjnego, brak daty pisma), Minister Sprawiedliwości zajął stanowisko w sprawie. W *petitum* wniesiono o stwierdzenie, że § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia jest zgodny z art. 64 ust. 2 oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji.

5. W piśmie procesowym z 28 czerwca 2022 r., Prokurator Generalny wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), z uwagi na niedopuszczalność wydania wyroku.

6. W piśmie procesowym z 13 lipca 2022 r., skarżący na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 2 u.o.t.p.TK, wycofał skargę konstytucyjną zarejestrowaną w Trybunale Konstytucyjnym pod sygn. SK 31/22 i wniósł o umorzenie postępowania.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z dyspozycją art. 56 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżący do rozpoczęcia rozprawy może wycofać skargę konstytucyjną. Jeśli sprawa rozpatrywana jest na posiedzeniu niejawnym, cofnięcie skargi konstytucyjnej jest

dopuszczalne najpóźniej w terminie 7 dni od dnia doręczenia skarżącemu zawiadomienia przewodniczącego składu orzekającego informującego, że rozpoznanie sprawy nastąpi na posiedzeniu niejawnym – art. 56 ust. 3 w związku z art. 92 ust. 3 u.o.t.p.TK.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, cofnięcie skargi konstytucyjnej stanowi obligatoryjną przesłankę wydania przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia o umorzeniu postępowania.

2. Wycofanie skargi konstytucyjnej jest uprawnieniem procesowym skarżącego, wyrażającym zasadę dyspozycyjności postępowania w sprawie kontroli konstytucyjności prawa. Skuteczne wycofanie skargi konstytucyjnej wiąże Trybunał Konstytucyjny, który zgodnie z zasadą skargowości nie może działać *ex officio*. Skarga konstytucyjna jest prawnym impulsem umożliwiającym wszczęcie oraz dalsze prowadzenie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Jej wycofanie mieści się w granicach swobodnego uznania skarżącego, które nie podlega ocenie Trybunału Konstytucyjnego.

3. Wobec treści pisma procesowego z 13 lipca 2022 r., uwzględniając stadium postępowania, w którym zostało złożone, Trybunał Konstytucyjny ustalił, że skarżący skutecznie wycofał skargę konstytucyjną, co wywołało konieczność umorzenia postępowania.

Z tych względów należało postanowić jak w sentencji.